

маргінальної поведінки в сучасному українському суспільстві є: спад в економіці, безробіття, міграція, зростання злочинності, розпад соціальної сфери, криза системи цінностей. У зв'язку з цим виділяються економічні, політичні й соціальні фактори маргіналізації сучасного українського суспільства. Особливим чинником маргіналізації є відсутність єдиної шкали цінностей в умовах переходу, що підсилює деструктивізм маргінальності. По-шосте, чинником, що впливає на конформістську поведінку, як вид правомірної поведінки, є соціально-політичний фактор. Є люди, які, орієнтуючись на тотальну солідарність із групою чи іншою спільністю, ніколи не виявляють свої особисті думки, переконання і цільові установки. Але навіть вони час від часу, опиняючись у певних ситуаціях, виявляють свої справжні настрої, які суперечать панівним у групі і суспільстві настроям.

Список використаних джерел

1. Рішення Конституційного Суду України від 22.09.2005 № 5-рп/2005 // Урядовий кур'єр від 05.10.2005 — № 188
2. Гормач М. І. Філософія: підруч. для вищої школи. – Харків: “Прапор”, 2004. – 385 с.
3. Кемалова Л.И. Факторы маргинализации современного украинского общества: специфика Крыма // Культура народов Причерноморья. – 2006. – № 73. – С.136-142.
4. Молдован В. В. Правознавство // Юридична література. – К.: “ІнЮре”, 2011. – 341 с.
5. Тимченко В.І. Формування професійної правосвідомості співробітників міліції (проблеми теорії і практики)./В.І. Темченко – К.: НАВСУ, ДС «Авангард», 2001.- 188 с.
6. Цимбалюк М. М. Онтологія правосвідомості / М. М. Цимбалюк. – К.: Атіка, 2008. – 410 с.

**Студент 101 групи ННІ № 3
Національної академії внутрішніх справ**

Кобзар Владислав Валерійович¹

ПРИНЦИП НЕЗАЛЕЖНОСТІ СУДДІВСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Найбільш значущим видом серед усіх наявних, який відокремлюється за цілою низкою показників, у тому числі щодо історії становлення, ролі в юридичному процесі, є суддівська діяльність. Її можна охарактеризувати за різними критеріями, але головним є діяльний підхід, визначення юридичних процедур і дій, властивих не суду в цілому, а окремо взятому судді, визначення вимог професійного та особистого характеру, які ставляться до особи юриста, що отримав права на заняття таким видом юридичної роботи. Якщо говорити про діяльність судової системи, то в такому разі вважається доцільним використовувати термін «судова діяльність», хоча таке термінологічне розмежування не має принципового характеру.

Професія судді є однією з найбільш складних юридичних професій. Це положення можна підтвердити низкою показників. Як носієві державної влади виключно судді надається право на здійснення правосуддя, що передбачає високий рівень професіоналізму й особистої відповідальності за прийняття справедливого та всебічно виваженого рішення у конкретній юридичній справі. Діяльність судді в загальному плані — це не тільки втілення в життя духу і букви закону, відновлення порушеного права, а й втілення соціальної справедливості, підтримка та забезпечення загально соціальних цінностей.

¹ Науковий керівник: Старицька О.О.

Суддя повинен приймати рішення не піддаючись ніякому зовнішньому тиску, ніяким обіцянкам або спокусам з боку зацікавлених осіб, навіть не звертаючи увагу на прохання або вимоги представників владних структур [2].

При здійсненні правосуддя суддя не залежить від органів законодавчої та виконавчої влади, посадових осіб, органів місцевого самоврядування, політичних партій, громадських організацій; від думки і позиції сторін у цивільних і господарських справах, висновків органів дізнання і досудового слідства та прокурора у кримінальних справах, а також від вищестоящих судів.

Незалежність суддів гарантується і в самому суді при розгляді конкретних справ. Не процесуальний вплив на думку судді з боку інших судів та керівників суду є неприпустимим [3].

Проблема реалізації принципу незалежності суддів не обмежується окремою державою. Вона привертає увагу міжнародного співтовариства. У цьому сенсі можна вести мову про інтернаціоналізацію стандартів незалежності суддів.

Так, наприклад, відповідно до положень ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, метою забезпечення незалежності судової влади є гарантування кожній особі основоположного права на розгляд справи справедливим судом тільки на законній підставі та без будь-якого стороннього впливу.

Незалежність судової влади є головною умовою забезпечення верховенства права, ефективного захисту прав і свобод людини та громадянина, юридичних осіб, інтересів суспільства й держави.

Незалежність і недоторканність суддів гарантують ст. ст. 126 і 129 Конституції України, якими встановлено, що судді при здійсненні правосуддя незалежні й підкоряються лише закону. Законом України «Про судоустрій і статус суддів» визначені умови виконання професійних обов'язків суддів та правові засоби, за допомогою яких забезпечується реалізація конституційних гарантій самостійності судів та незалежності суддів.

Зокрема, ст. 6 цього Закону у редакції Закону України «Про забезпечення права на справедливий суд» встановлено, що втручання у здійснення правосуддя, вплив на суд або суддів у будь-який спосіб, неповага до суду чи суддів, збирання, зберігання, використання і поширення інформації усно, письмово або в інший спосіб з метою впливу на безсторонність суду забороняється і тягне за собою відповідальність, установлену законом [1].

Теоретична модель незалежності судді має такі елементи: 1) суддя у своїй процесуальній діяльності при розгляді судових справ нікому не підкоряється; 2) усі процедурні та процесуальні питання, що виникають під час розгляду судової справи, суддя вирішує самостійно; 3) ніхто не має права впливати на суддю при постановленні судового рішення; 4) судові рішення може бути оскаржено та переглянуто у процесуальному порядку апеляційним чи касаційним судом; 5) втручання в діяльність судді переслідується законом; 6) при розгляді судової справи в колегіальному складі судді, що входять до складу колегії, за своїм процесуальним статусом мають рівні права та обов'язки [4].

Таким чином, принцип незалежності суддів та їх недоторканності є важливою гарантією самостійності судової влади та умовою судового захисту прав людини та основоположних свобод. Без дотримання цього принципу неможливе існування правової держави і правосуддя.

Список використаних джерел

1. Рішення Ради Суддів України № 72 від 22.07.2015 р. Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/rada/show/vr072414-15>

2. Гусарев С.Д., Тихомиров О.Д. Юридична деонтологія (Основи юридичної діяльності) Навчальний посібник / К.: Знання, 2005.- 655 с. Режим доступу: <http://www.info-library.com.ua/books-text-8154.html>

3. Діяльність судді в Україні. Правовий статус суддів. Назва з екрану: Режим доступу: <http://ru.osvita.ua/vnz/reports/law/9640/>

4. Судоустрій України : підручник / за ред. М. А. Погорецького, О. Г. Яновської. – К. : Юрінком Інтер, 2015. – 344 с.

**Докторант докторантури та аспірантури
НАВС, кандидат юридичних наук**

Коваленко Андрій Васильович

ЗНАЧЕННЯ НАУКОВОГО СУПРОВОДЖЕННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ (КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ)

Діяльність органів Національної поліції України є складним та багаторівневим процесом, для вдосконалення та забезпечення якого функціонують безліч різноманітних інститутів. Основна мета поліцейської діяльності покликана на убезпечення прав і свобод громадян України від посягань та розслідування вже вчинених правопорушень.

Саме це і актуалізує значення наукового супроводження поліцейської діяльності в сучасній Україні, оскільки саме наука кримінального, адміністративного, цивільного та ін. права і процесу сприяє постійному розвитку методів розслідування, розширенню нормативно-правового забезпечення діяльності поліції, пошуку тенденцій до вчинення злочинів в майбутньому і багатьом іншим процесам

Виходячи із завдань, визначених Законом України «Про Національну поліцію», остання бере участь у визначенні основних напрямів розвитку науки і освіти з питань діяльності Національної поліції, в організації та проведенні відповідних науково-дослідних, дослідно-конструкторських, кримінологічних і соціологічних досліджень, а також у впровадженні їх результатів в освітній процес та практичну діяльність [1].

Разом із тим, належить акцентувати увагу на тому, що із визначеного завдання частково впливає сутність поняття «наукового супроводження», але необхідно дослідити також й інші його інтерпретації, з метою більш об'єктивного аналізу з метою подальшого створення власного, авторського погляду.

Наука, в свою чергу, характеризується діяльністю спрямованою на здобуття нового знання. Ознаками науки є [2]: наявність систематизованого знання (наукових ідей, теорій, концепцій, законів, закономірностей, принципів, гіпотез, основних понять, фактів); існування наукової проблеми, об'єкта, предмета досліджень; наявність практичної значущості явища (процесу), що вивчається.

Наукою можна назвати лише ту галузь діяльності людини, яка має розроблену систему знань. Наукове дослідження характеризують новизна та обґрунтованість положень і висновків [3]. Розрізняють повсякденне пізнання і наукове. Повсякденне пізнання спирається лише на знання, які одержані в процесі навчання, життєвого досвіду і здорового глузду, тому має елементи наукового знання та суб'єктивні уявлення. Наукове знання набувається за допомогою особливих наукових методів (емпіричних і теоретичних). Застосування наукових методів дозволяє правильно висвітлювати об'єктивні закони природи й суспільства [4].

Аналізуючи наведені теоретичні конструкції, слушно зауважити, що в системі національної поліції України функціонує значна кількість підрозділів, що виконують вказану діяльність (тобто наукове супроводження).

Перш за все, належить звернути увагу на управління забезпечення прав людини [5], діяльність якого полягає у забезпеченні охорони прав і свобод людей під час виконання покладених на поліцію завдань. Вказаний орган сприяє демократизації та гуманізації стандартів роботи поліції під час виконання покладених на неї завдань, а також забезпечує дієвий контроль за дотриманням законності під час перебування осіб